

ВАТРА

ЖУРНАЛ УКРАЇНСЬКОГО ПЛАСТУ НА ЧУЖИНІ

LE FEU DE CAMP

Revue non-périodique des Scouts Ukrainiens à l'étranger

M. Martyniak Alex, 18, rue de la Convention

Maison-Alfort (Seine) France

ВАТРА

журнал українського пласту на чужині

видав

Український Пластовий Курінь ім. М. Міхновського

LE FEU DE CAMP

Revue non-périodique des Scouts Ukrainiens à l'Étranger

M. Martyniak Alex, 18, rue de la Convention

Maison-Albert (Seine) France

Рік I.

Париж, січень 1939.

Число: I.

ПЛАСТУНАМ І ПЛАСТУНКАМ КАРПАТСЬОЇ УКРАЇНИ З НАГОДИ ВИЗВОЛЕННЯ БРАТЕРСЬКИЙ ПРИВІТ!

З великою напруженістю слідували ми за ходом й найменшими подіями, що в останніх місяцях протекли у Великій Карпатській частині соборної української землі. І коли до нас прийшла звістка ністка, що Карпатська Україна зайшла переможно з тяжкої боротьби, нашим радіям не було нічого. Ми з цілого серця й душі раділи разом з Вами. Ми всі раділи, ніби Вам з допомогою в боротьбі з лиходіями терористами. То Ви й без нас дали собі раду. І це добре, бо це свідчить, що Ви дорожите Валеро Гатськівцями й що вище її бороните.

Вітаємо Вас з визволенням, протримуємо Вам, що це ще не кінець. Ще тільки маломалою початок.

Величезна частина Української Землі ще далі в тяжкій неволі. Ще дали димиться загибелі й руїни пам'яток українських терорів, ще дали червона кров слези тисяч жорстоких українців росси скривленою шпорою української душі по цій і по тій брід Збручу. Тому Ви не спійте спокійно на захід. В радях організаційної молоді цілої соборної України Ви плачете в переможній білі за волю всієї України.

Ми певні, що яко небаром всі ми стрімемося в відрок страціаних радях, що зброєю в руках і боємю відвоюємо на устех. Слава Україні! Славі!

Пластуни й Пластунки
Куріня ім. Миколи Міхновського
в Парижі.

Запалюємо ватру!

Далеко від рідних гір, лісів, гір і степів на несприятливій чужині, серед чужих людей, запалюємо ватру пластового життя. Нашим гарячим бажанням є, щоб ця ватра згоріла своїм полум'ям і теплом обігріла всіх українську дітвору й молоді, що разом із своїми батьками поділяє непросту долю емігрантів.

Ми знаємо, що поза рідними землями ознайомилися на вигині багачки українська старшість і молодішня дітвора. Знаємо теж, що тільки дуже мало з них лише, хто вони, поїде й далі його живуть на селі. Велика ж частина молодого українського цвітту живе в чужому, частково зовсім із незрозумілою, середовищі. Знаємо теж, що багато з них переживає болючу трагедію, якесь неясне роздвоєння душі. Першій з рідного струну й пересаджені на лосім чужій не можуть себе віднайти. Підсвідомо відчувають, що тут на чужині вони жодя хоча бачка, а рівночасно замкнені самим собі не знають, що з собою робити. До якого береться приналежність. Їх вкриті дуже багато й таких, що народилися й зросли на чужині й школи й життя не бачили своєї Батьківщини, не відчували краси й живучої сили рідних гір і рідного неба. Всі вони, як діти нехрещених дітей, для яких без їх батьків і небо й рай значення, блукають у тумані сивоказанки.

До всіх цих хлопців і дівчат хочемо знайти дорогу, хочемо допомогти їм знайти самих себе. Хочемо випомогти їм життєву порадочку, хочемо дати їм до того неба й раю, немов діти до кожного на землі є його Батьківщина. Засобом до досягнення цієї мети вважаємо саме Пласт, пластову організацію молоді, яка збереже українську емігрантську молоді для рідного народу, а своїм та молоді

знайде відповідь на всі питання, що неможливо й вернути й молодішу душу, а свої полум'я вона своє призначення, а свої навчальні терби й відважко йти в життя на славу Батьківщини, батькам і собі самій.

Во Пласт не єдина організація, що цілковито відповідає всім вимогам нестороннього виховання молоді. Він виховує в одинокій мірі дух і тіло. Він є музикою, а своїм виконанням тверді характеру, а своїм виконанням нові ідеї і цілковито новим розумінням життя. Пласту вкриті це велика школа запротини, школа несповної праці й труду для Батьківщини, а свої життя вкриті це тільки провідник, але теж значає, зите совісні призначення. Пластука також, перші відуть у бій за Батьківщину, як не й досі вони перші робітники (Пластука Григорій Писаревий згинув погеройськи в боротьбі з австрією під Бібіковою в літі 1930. р. Висвітність української молоді Західних Земель, що вкриті держать прапор невідомої боротьби, це пластуки.)

Українська емігрантська молоді не сміє бути інша. Вона мусть піти слідом пластової молоді на землі, щоб продовжувати світлу традицію П. Пластової праці й змагань тут на емігранті. Бо на землях задоволює українській пластовий рух, а своїм теплом може розпалити тілесні несподіванки. Зате на емігранті пластовий рух має дуже широкі можливості праці й розвитку й тому молоді емігранти мусть це використати. Вони мусть зрозуміти, що велика частина відповідальності за долю Народу в майбутньому лежить і на їх плечах.

Тому вважаємо всіх молодих ставати в ряди пластових організа-

цій. Там, де Пласту ще досі нема, поставмо його хлопцями й дівчатами вкриті до великої праці.

Пластовий журнал «Ватра», який саме починаємо видавати, має виконати завдання, котре має проголосити пластові ідеї, бути джерелом необхідного виховання, а пластука має статися марши солідарником, що згуртує біля себе й Пласту всіх українську молоді на емігранті. А вже країна гора, щоб та молоді згуртувалася, бо гряде час, а вночі Батьківщини покличе на службу всіх українців, а в першу чоту молоді. Тому до діла! Нехай наша «Ватра»

горить великим, ясним і жарким полум'ям пластової любові й безмежної посмілки для великої школи Батьківщини — Соборної України.

У своїй праці розпалюємо на піддержку не тільки з боку молоді, але також й вердуємо на допомогу жито українського старого громадянства, які сподіваються й на тебе.

Темімо вкриті, що праця, якою ось заочинчуємо, може й спом, може жити, але не без знання, часточки в зборі знань історії Української Наци на шляху до Батьківщини.

Редкація «Ватра»

ГІМН УКРАЇНСЬКИХ ПЛАСТУНІВ

I.

Цяв України і краса,
Скобля оравий ми рід,
Як, веселі в нас ліси,
Любимо воно і світ.

Пласту — наша гордість і мрія,
Для Вітчизни це наш труд,
Бувай і ми перш — наші,
В пласті росте новий люд.

Братів, пора нам стати в ряд,
Стег пластовий підіймемо,
Славу України предбемо!

II.

Сонце по небі колує,
Заквіт і змару свій шлюк,
Віно невідомо мандрує
По Україні полку.

Ми сонця вічного діти,
Вольного Вітру брати,
Мале б в безділлі змаганні,
Шляху життя не знайти!

Братів, пора нам стати в ряд,
Стег пластовий підіймемо,
Славу України предбемо!

ЩО ТРЕБА ЗНАТИ ПРО ПЛАСТОВИЙ ГИМН ?

Пластовий Гімн це віслюк Національного Гімну друга світа після всіх українських пластуна. Тому всякий пластун чи пластушка мусять ставитися до свого Гімну з поважною поважною й ввічливою. Недбаливі й неувважливі у тому напрямку з боку пластуна є виключення. Пластового Гімну ніколи й ніде не можна співати оттак собі при першій зйнятій нотці або, як це у нас, нащасте пластуна цього не робити, практикується з Національним Гімном і Шевченковим «Славетом», що їх виконати пластунають, а навіть відпластунають!

Пластовий Гімн можна співати тільки на відомий німці пластової влади, в гуртку з німцями провідника, в курті куртового і т. д. При співанні всі пластуни стоять на колір і віддають пошесть. Кожен пластун і пластушка мусять у потрібні статті теж на сторони маєтати й честь Пластового Гімну, т. зв. в ніякому разі не доводити нестерпним долом знавати його.

Чим дорожчий усім пластунам є їх Гімн?

Тем важливіше, що в цей віслюк заключається віслюк ідеології, т. зв. віслюк, вони думки й ідеї пластового співотчуждіння й руху. Зо свого Гімну пластуни доводяться, хто вони, як їх призначення в житті пластуна й цілої народу та що мають як пластуна робити.

Тому теж обов'язком кожного пластуна є докладно знати не тільки самі слова й мелодію Пластового Гімну, але теж розуміти його зміст та зміти його пошесть.

Пластовий Гімн складається з двох частин. Першу частину укладає Д.р. Олександр Тисовський, основоположник і перший організатор українського пластового руху на українських землях. Другу частину переро-

білено з вірша Івана Франка т. зв. «Ві дорожку та пристосовано до жанру пластової ідеології. Музику до Гімну додумав композитор Ярема-Ярема».

Перша частина В першій стрічці пластуна говорити про себе. Вони це краса й цвіт України, т. зв. майбутній народ. Бо так, як і цілість верховної волі розвиває, так і пластуна верховність вибирає (краса) свого народу. Крім того пластуна поводити з орляного роду Скобця. Скобця це орля, що живуть в українському Карпаті. Тому пластуна не тількиють у себе всі приналежні їм племена. Вони хочуть бути міцні, відважні, швидкі й агресивні не тільки тілом, але й духом, бо тільки такіх своїх Україна треба. Проти пластуна є завжди воєнізм, т. зв. добрий думки. Німаї пригоди, німаї турботи, німаї хоч би й найближчі незгоди не поганять німаї іх у зусилля. В кожному німаїм інтернаціональному пластунаму зусилля зусилля до себе, зусилля зусилля до себе. Протому пластуна любити волю й світ, бо ж вони орляний рід Скобця.

В наступній стрічці говориться про саму пластову організацію, яка для пластуна є великою гордістю й чарівною мрією, бо вона гуртує в своєму роді найкращі й найліпші одинокі. Всеке світля, з якого важе нічого не можна зробити, не має німаї в Пласті. Пласт не світля молоді.

Протому в Пласті вваляється пластуна своїм трудом до Батьківщини. Хто є вже пластуном, той саман приходе для рідного Народу. Все, що тільки пластуна робити, робити на те, щоб свій Народ прославляти, співчиняється до росту його силе й могутності, а від теперівно зваляю докладноють усіх зусиль, до його звільнення.

Пласту об'єднаній будином паровим молодшого часу й ідеології праці та віддані на всіляке майбутнє Народу. Найліпший Пласт викладає поже під кожним оглядом пластуна на всіляке провідання світовідбудови. У Пласті вивчаються графічні характеристики, одинокі сталеві води, що зваляє і пласту заступає своїх батьків. Товариство, обов'язковість, солідність, справедливність, швидкіє карість, найкращий патріотизм в стилі Круті — це найкращий прикраса цього молодого людю, що вваляє з Пласту.

В останній стрічці І частині пластуна закликають своїх товаришів і навіть всю українську молоді, стати в пластовий рід на те, щоб придати славу Україні.

Друга частина: Перша стрічка малює безперервний рух у природі. Світик, штер, шкери — все те у німаїкому русі безпачинно жандрує на українському небі й полях. Але не як хаос, бо порядку, в земелях. ІВІ Ві та слава пророда змають свій віслюк, своє призначення. Виконують свої функції, німаїмаї на них при-

родом, з віслюк-оповіщенням метою твердо з висловленням.

В другій стрічці пластуна закликають, що вони діти свого сонця й брати німаїного вітру. З того вваляється, що й іх кім життя має вибрати диместь упорядкованого руху, себто з віслюк-оповіщенням метою. Вони не тільки змають в Батьківні, в вероєві, Вони змають свій життєвий шлях і словесно призначення свого існування на землі.

Як закінчення повторення змають ставити в рід Пласту, який самі й є шлюбним дорожкою життя молоді.

Ось провідні ідеї Гімну Українська Пластуна. Чи як чарівна сила пластового життя, в якому можна придати такі ідеї прикрасити не тільки до особно найближчих цілей українського молодого народу на європейській, але й вваляється його молодого життя, не робити до себе-батьків, але змаються його задумки мрії й бажання? **Віслюк, що тиє!**

— як —

ДО УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ !

У «Пластових Віслюк» ч. 9 (45) Р. Тисовський, Командир СМІП під повним заголовком віслюк (завдяки з величким обуренням — Редакція):

«Українська Молоді, мусять зрешті усадити себе, що є ділою будучинною своїй Нації. Мусять зрозуміти, що саме вони має, і то маже важе в найближчих днях, — перебрати на себе весь тягар архаїчних звиків; не тільки зговети всі речі на національну організацію — по-більшому життєвій необхідних та чужих «рідно», але й вваляти само Націю на шлях великої й могутності».

«Але, якщо ми не побудимо важе, особиста старих націоналізмів, хай та несила, то й майбутнє не буде нічим різнішим від сучасного минулого».

«Тільки грунтове перевалення нас всіх може бути загарунок, що вваляється зміцніти нашу зваляти, хоч би була не знати від турбот та війни».

«Українська Нація живе в такій умовинах, що організувати велику ідею праці у потрібному нам напрямі — майже неможливо. Школа не викладає звиків, звиків, бо є від вваляем ворожих нам чинників. Одинокі організації політичного ви-

ковання, що цілковито відповідала нашим національним потребам — Української Пластової Уади — не має можливості провадити свою працю. Для української Молоді остало тільки одне шлях: самозакожна праця, що веде нас на цілковитий Український Пласту та користується його виробленими методами та засобами.

«Однією з найбільш українських пластових організацій — Союз Українських Пластів Екваторія (СУПЕ) — докладає всіх зусиль, щоб зберегти живому традицію Українського Пласту, щоб дати можливість і майбутньому колам Української Молоді — черпати з цієї правдивої

скарбониці — для користі нашої й своєї Батьки.

«Заключили всім, кому не бабдує майже майбутнє, — стати поруч з нами до праці та допомогти нам зробити доступним пластове виховання, а де це натурально на перешкоди, то уможливити пластово-самопоміччя — для всієї Української Молоді, як молодшої так і старшої.

«Рішук і старших провади заклали до пластової праці. — бо бабдує призначені на загале!»

Стихам Командант СУПЕ. Редакція «Вісника» глибоко вірить, що введені слова знайдуть якийсь рідний відгук серед молоді й батьків української еміграції у Франції.

ПЛАСТУНИ, ШАНУЙТЕ РІДНУ МОВУ!

Українець, що приїжджає з Краю на чужому ядріє *наше* б'єс який прахирій і сумний факт: українська мова, що просла на еміграції, чистого говорить між собою чужою мовою. Не кому тут шукати чужої мови, а тільки ствердати сумну дійсність. Батько, що працює поза дімком, позначає дітей на днів до чужих інош і заворонює, де дитина інош час говорить чужою мовою. Коли ж батько вернеться вночі з праці, з вигідності самі також говорять з дітьми по чужому. Тому нічого дивного, що такі діти тільки з величезними зусиллями можуть уживати рідної мови. Ці, дитини майже несповорні, трудящі інош і відбавлені ім слотоу говорять рідною мовою. Як наслідок цього, кожному відомо.

Тому нічого до батьків: говоріть завжди й вночі з своїми дітьми тільки українською мовою.

А до пластуни, тих передовиків української дитини й молоді, закликає:

Пам'ятайте, що в Рідному Краю тисячі українських дітей, поміно чистих заборон і погроз займанців (в школі, урядю і т. д.) нараховують на вольні неприємності, уживають тільки рідну мову.

Пластуни, пам'ятайте, що наша українська мова одні з найкращих на світі. Пам'ятайте, що вона є мовою народу, що поклавши відіграти велику роль в історії світу.

Тому вночі там, де не мусите говорити по чужому, говоріть тільки по українськи, тежбились, що нікого за це не буде вас вересадити. Підте горді, коли нею говорите! За великим прикладом підуть і інші українські діти, що ні до Пласту не належать. В цей спосіб слова Пластового Гімну, в якому єписює:

«Пласт наша гордість і жріє,
Для Вітчизни не наш труд...»

не будуть для вас пустим звуком.

Д. Г.
Гурток «Ластівка»

Що пригадують собі українські пластуни в січні?

Міська січень занекає в історію українського народу чи не найвідомішим старшини, бо в тому місяці відбувся тит дуже великі історичні події, що сталися зорозити точкою в житті цілого українського народу. І так 22 січня 1918 року Українська Центральна Рада в Києві IV, універсальною проголошила цілковиту незалежність Української Держави. Ім актом українці перед цілим світом зарочество законали свою незалежну волю жити власним державним життям.

І тиждень поміж 29 січня того самого року українська гімназія й студентська мова в часі кількаго сестра на Чернівецькому полку від Крутич по триох днів героїчного бою з двома дивізіями російських болшевицьких своєю кровю й героїчною смертю освятили акт проголошення незалежності.

РАНОК І ВЕЧІР

(СНОМИН З ПЛАСТОВОГО ТАВОРУ НА СОКОЛІ В КАРПАТАХ)

«Менше мене весело свої колдирі
хваліть ген-ген до Давтра — у Черне
Море.

Слова півняче росу з січового вілди — міланиво веселою презентує на ріді, розізнає проміняти нестать веран смерек.

На великій площі перед куріньми стоїть довший рід — струно, на позір. Лунає кавак: «Хоружка вступай!»

Ідуть на команду, вертається з прапором.

«Почесть дай!»
Достан очей авалієні в прапор,

з десетка грудей: «Ше не змерла...»
Прапор повали підноситься високо на махт, гордо з вітром розваляється.

Треті події, що відбулися в рік пізніше, це проголошення Собором Української Земля 22 січня 1918 р. на Софійській площі в Києві. Цим актом проголошено утворення в арестарій Володимирській столиці Українське всі українські землевласники своїм національну єдність і тверду постанову на всі часи жити в одній українській соборній державі від Сяку й Півноду на западі аж по Каспій і Кавказ на сході.

Українські пластуни докладають муть до загально-національних діянь усіх своїх зусиль, щоб у майбутньому часі повстала нас остаточно Українська Держава, незалежна й соборна по стільки ж в золоті вершні Кавка, якутним прикладом в тому напрямку будуть для нас молоді, невміручі Герці з-від Крутич.

«Хоружка на місяці» — «Міланський»
«Боже великий багатин...»

Слова мелодичні ають в гору, відголоском гирма котяться. І справді набравши нової сили, загубивши так в містак, серед курінь і диму.

Нахал. Назначеним джурюк, стійкиво, розоводі дна.

Сильно! Крусько! «Обережно!»
Вистріл — лунає тріп. Пощі! Рощі! Днів, почася.

— Сномді, Ціпк на Високу? А не жє ж Уло.

— А ти Шпангелю?

— Марушка повчале мені свої черевки.

— Цілесю свої ще в Переміналі одитио мазин.

почиш тільки дивитися далеко на високу скелю, де, це удалося мені з трудом занежити, хитався паволок малюваний худюк, хоч не було найменшого вітру.

Задумана Сова не зводила очей з худюк. Брідли-годи тихим голосом казав мені пхатити:

«К. Х. в вечері... 200 кроків... від сучого дуба... на північ...»

Худюк зник, Задумана Сова вишлюпила дві голівки, шарив волюгого сідала, переплела між гнізда, одну ти левку дав мені, собі другу й обважичив за зроблений таким чином корч, поплала на поміж скелями. Як червона індичка показала ми один за другим по шпиретській землі. Найкві вкдралася ми на найвищу скелю. Тут розкинувся перед нами чарівний вид. Скелі «Фронтар» розкинені величезними брідлами, відбивали жисте проміння сонця. Стежки пхатили, як нитки з рибальських сіток. Тільки де-не-де висока сова немаче свічка відокрала зна горби.

Непомітно високу перед нами, ле

ще перед кваліняно немого не було, вироста зроста корчі, повивались висока трава. Біля мене неслодивно засікала соловейко. Не гаючи ні жвавлення, прививав Задумана Сова міду, добу лавку до сосна й шиття ступався додолу. Всі трави й корчі піднімали і зо скоростю літаючи оточили печеру, над якою ми були. В печері сидів Котичий Хвост з цілою своєю чесною залогою Лисина. Вікати не було куди, бо Задумана Сова із своєю вісімнадцятих брідмах виступила в постаті корчі і трави цілком праскала вола.

Три сімнадцять зрештою Задумана Сова над Котичим Хвостом. Гамірно перталися ми всі до табору, співаючи журтальні пісні тро несподівано пригоди Котичого Хвоста. В таборі чека уже на нас одорожий обід. З мпалом клявся ми до їм, бо неспіваний рух, треди подалої гри, часте повітря в палатку сонце загострило наш вечірній апетет.

Олександр Мартинюк
Гурток «Вруж»

СТРИЧА ПЛАСТУНІВ

(СЦЕНІЧНИЙ ОБРАЗЮК)

І Яна.

В глибині Карпатської гори покриті густим пралієм і світом. Банячке миловак позника серед смерінок. Збоку жовтка, звернувшись вітром колода. Глибока ніч. Паде густий, лаваний сніг. Між деревами свіаде вітер. На полонку ходять Яна і з новому пластовому однострою з дівчанами, ввесь білий від снігу. Стає на волонці й з подивом розглядється довшуга.

Яна:

Не впада тут гарно
І страшно жако!

Скряп гори й гори,
Сніга та смерекові бари.
Пітра тут і скали
Пілки сивають чаємі.
Піхолок смелек, ванці стрункі
Шелелуть худючі, чарівні казки.
Тут ливко знають тем
І жвави, дикасти,
А жваве й царі зінові.
Гей Хвосте, Микола,
Ходить по снігу
Пі Наталю з собою беріш!
Поголовте, як гарно
Тут скряп! Скоро ходіть!

І Яна.

Входять Микола, Хвост і Наталю,
як, обрані як і Яна.

Хвост:

Вам тільки гарно
Пі чужих на які усім,
А я вже від штом
І дитого звани
Ледки жвави волюго
По цьому снігу,
Вже тільки цілий
Водити вас Микола
По цьому брідлоді.
Колі ж вже вертати
Діадемо туди, куди
Обіаць вас завести!
Я далі ти
Не маю вже сил!

Микола:

Цяг Хвості! Май
Розум! Я знаю,
Ти звика з мими в Парку
До різних витог.
Та рідка крайня вірт того,
Щоб зрідка всі мисти
І гавуть на всі.
Сама ти знаєш тільки
Мрля про Ні.
Ми всі на чужині зрештою
Не бачили ні різно
Хати, ні лісу, ні нілі!
Чи мали б звернути
Тепер із дороги,
Колі вже оо-оо-оо
Побачимо рідні пороти?

Наталю:

Ну годі вже, годі!
Сидимо остути!
Розважно вітру,
Наберемо сил
І знову в мандруку!
Я вірю, що ми вже от-от
Доблемось до рідних сторі.

Яна:

А годі, любі Хвосте,
Побачити тільки,
Не впада й гарно
Буде нам усім!
На гарно граймо

Україна Карпатська,
Пілля, миловакка, дітві
Свіаі, що з чужими ділами
Сердечний привіт ІІ вігуть.

Микола:

Нуно, до діла!
Висо і Наталю,
Цяг, шабрайвіте
У які суважого казку.
Я й Хвості тільки
Тільки ми міає на вітру.

Яна і Наталю:

Добре Микола,
Ми вже пішли. (Виходять)
Микола й Хвості ладити міає на вітру.

Микола:

Чому ти несподівано,
Хвосте мей!
Пластунка не
Свіє суважого!

Хвості:

Я знаю про те.
Але дивись,
Як страшно тут впада.
Я дуже боюсь!
Мені видіється, що
Тут це несподівано,
Що нам віро Карпатською
Варібу казкам.
Ізвю так довго,
Пі й досі не видіно.
Бачкам по горі
І нестра миловак!
В корчах тут десь поново
Вовою та медведів,
Що можуть нас зіста.
А морю який дитий
І вітер страшний. Вертаймося.
(Микола плаче)

Микола:

Май ти, тому
Пі вернувся.
Вертаймося! Не сором

Таке говорять!
Задесьте не любив
Своїм Вкраїю,
(по хвалі)

А в Парові ти перша
Наш думку віддала
Шли у Карпати,
Україні привіт
Ваш привітати від нас
Емігрантська дітей.

Христ:

Клямо мій любий,
Україно з душою
Я люблю. Я тільки
Богам поклав і медведів,
Морозу і зимового вітру.
Не бачив, як умово і
Страшно тут увечі.

Івас і Наталка несуть оберемок
хліву:

Ось хліба ми привнесли.

Микола:

Гаразд! Сідайте
Я спочинуть!
Я вперу запалю,
Щоб тепло було.

Залюбов вітру, всі сідать до-
крути. Наталка тулить Христе,
успокоє її. Івас грається крути-
ком.

Микола:

Івасю, подай
Мій залучок.
Таке хліб є для нас.
Повечерамо.
Івась подає. Всі їдять.

Микола:

Мой дорогий, будемо готові,
Бо вже зазбаром своїми сто-
нами

Ось-но віримо
Сину нашу землю вісню.
Мусимо гідно її привітати
І показати, що ми віддані

Ві вірні діти її.
Нашій державі треба героїв!
Хто ж, як не ми, будемо ними!
Треба ї боронити
Вид козаків дівів
І від моголів-мадерів.
Вони жовну її пута тяжкі
На руки задемаля вкостять,
Хочуть жити в рабстві і вірні.
Та ми не дамо!
Краще нам поверти вірними
На війсьній землі,
Наш буть чужими рабами!

Всі:

Будемо бити людь і мадерів,
Боронити будемо рідних ма меж,
Хоч би й умерти прийшло!
Ніхто вже на світі ніколи
Не відбере наш нікими дітями
волю!

В цьому моменті з'являється ска-
жаний вітер, курка сієгу виває
полюю й пластури. Ватра гасне.

Христ голосно з'являється:

Ой, ой я болюю.
Як страшно.
Микола, Івасю,
Он звірі дуть.
Вона зіста мене хочуть.

(плаче)

Всі:

Щей Христе, не бідай!
Ми всі біля тебе.
Тобі щось пренулось.
Це вітер в кущах зануїмів.

Івас (потихо):

Дивіться там!
Хтось морить іде!
Хто це? І я теж болюю.

III. Яна.

Знову сміринок і свігової курки
з'являється чорна, страшно повторю-
дух. Діти збавляються в кущу.

Дух:

Хто ви, що робите тут?
Звідки й куди вас висте?
Хто вам дозволив тут бунув?
Чути спаматковий плач Христі.

Дух:

А ти хто такий?
Чого від нас хочеш?

Дух:

Кажіть, хто ви й пощо тут
Забрали, бо горе вам буде!

Микола:

Ми українські пластуки-емігранти
з Парова йдемо в Карпатську Украї-
ну, привітати її з волюванням. За-
брали з ці гори й не знаємо, на якій
землі ма тепер знаходимося.

Дух:

Ах так! Хто казав
Вам це робити?
Ніхто не вірять у це?
Ще ж чиста є брехня.
Ніхто від
України нема
І даром ви трудитесь всі.
Вертайтеся назад,
Звідки прийшли,
Бо земля в лісі серед вітру.

Христ з довором:

А бачив Микола,
Я казала вертатись.
Наша Україна й далі
В неволі, а тепер—
(плаче)

Микола:

Ще несправд. Ти злий
Духу, хочеш нас зникати.
Та давай! Ми не віримо
В твоє слово. Геть від нас,
Ніхтоста сило!

Дух:

Нерозумний хлібе,
Раджу тобі шари,
Зберись замість мотів.
Твоє умирність і нерозум

Погубить тебе і їх усіх.
На це не маю права ти,
Щоб чужих дітей губили.

Івас:

Звертати з дороги
Ми не зуміли ніколи!
І тепер не покаяємо
Нашого плачу!

Дух:

Хай! Хай! Хай! Шлях вже мав!
Побачив!
Диво святий. Зай морів знаються
Рідні плотори. Дівала перелачаю
студилося.

Дух:

Бачите: Ось, мій слуги!
Вони вас всіх з'являть,
Колі ми зробите, що кажу.

Івас і Микола вставляють па-
лаві:

Не піддамося бля бля.
Дух святий між плотори й чужий
весамавий вітер. Плотори зб'яв-
ляються до дітей. Дівала плотори.

IV. Яна.

Євген з'являється нагаю:

Привіт нечестя сило!
Ми свій вітати цих дітей!
Наше святого Юра
Наказує тобі!
Геть відійди!

Плотори влізай. Запам'ятай Дух.

Дух:

Ми в себе віримо,
Тут наше право дібра.

Євген:

Борислав! Ці гори
Україна, наша світ,
Бо їх зрозуміє кров.
Гарно казав предків.
А ти демон проклятий,
В бляот мазуряки
Не обіди їх тогати
Ділами брехнями!
Не обіди страшило

Дітей незнайомих, астерочка!
Гайда в Мазур,
У бродку своєю Парашану,
Варваре проклятий,
Вам Кірю світлого
Шерпа жваву тобі!
Вам від нас, щоб і
Духу твого тут не було!
(Дух шепче.)

Євген:
Славно хазяї!
Добре ви зробили,
Що не віддали
Піддантам дуканам
І гордо ставали
Чоло поклялися.
Ви дівчати уславіли,
Ляво просячу.

Микола:
Ма нікого не зважає нікого!

Івас:
А, ти пластуни вже збавителю,
Хто ти такий?

Наталя:
Звідкіль пробігав ти?

Христ:
Хто сказав тобі про нас?

Євген:
Я зі Львова книжого,
Вітер із Карпат прівіє
Моя жінка про нас,
Ви йдете карпатську
Волю зустрічати.

Я тек туди їду,
Підемо разом. Ви діти
Українських емігрантів,
Я із Західної Землі,
Разом ми доживемо
Привіт свій
Карпатській Україні.

Микола:
В руки твої
Команду віддаю,
Наказув нам
І веде до нія!

Кожній наказ твій
Стовпимо вистій!

Євген:
Гаразд брати,
Ладіться у дорогу!
Бачите сі горі тут і там
Ще наша Верховина,
Пілля Карпатська Україна.
Вам чужо нас
І аж усіх до себе.
Там в дорогу!
Усі враї!

Пластуни ладяться в дорогу.

Євген з Івас:

Пуру! Пуру!
Зачаїть на нас!
Ми там же йдемо,
Що і ви.
Ми такса хочемо
Вітати карпатську
Волю жваву!
Зачаїть! Зачаїть!

Євген:
Чи чуєте, хтось
Кличе нас.
Ждемо на них,
Ці жін кака!

Наталя:
Хто не може
Бути й звідки?

Івас:
Побачимо за хвилину.
А ось вони. Скажі, сюди!
До нас! Ми тут!

У. Яна.
(Вбігають задкові Андрій і Ольга.)

Андрій:
Добре, що ми застали вас!
А то пропали б у вітер.
Ми знаєм, хто ви й куди їдете.
Візьміть і нас з собою!

Ольга:
О так! Ми дуже просим вас
Забрати нас з собою.

Євген:

Друзі мої! Ми дуже рада
Заберема вас туди!
Тільки, хто ви й звідки?

Андрій:

Я з пещи червоного ківрано.
Далеко гур за гором,
Де вас Кірі і Дітаро
Де степ, могола, байраки,
Мокшова ліса жін
Битром кровя залпа,
Де люд потомовий, міста і сел
Жуть на скорі наволока.

Ольга:

А я маленька Буковинка
Підорож пралучала.

Євген:

Гаразд друзі! Пора в дорогу!
Гей за нами!

У. Яна.

(На зустріч з пластунами з кісами.)

Рука вперед! На місці стати!
(По хвилі, піднявши пластуна,
опускають кіси й здоровать).
Собо! (Вітаються лівою рукою).

1-ий пластуни:

Пробачте нам. Так темно
Всюди, що не побачи нас.
Ми тут грізно беремо,
Вакретів лірочок лавим,
Щоб не віділіти жін, кіса на нас.
Вже з діт їх солі зустрітали
Впродок останні тивкі днів.

2-ий пластуни:

Евачте й будете гостями у нас!

Євген:

Не турбуйтеся цим брати!
Ось ми з Соборою Параша
І адатка з чужими
Ідем до вас, щоб вас вітати,
Галичина, Волинь, Полісся
З величчям жваво-городом Ляво
Шаньє вам привіт!

Андрій:

І Каїа жвавою кривий
І Дітаро жвавий і степи
Розомовитесь Карпатській Україні
Я ждуть від жін! Висловити.

Ольга:

І жваво Буковина й Черніва
Позива свій віддати.

Микола:

І всі ті на величчя
Привіт одим бачивим,
Я каруть у порож:
Слава Карпатській Україні!

1-ий пластуни:

Велико часта не дав нас
Брати козача зустрічати.
У нас одне тільки бачивим.
Кіри, Ляво і Чернеча,
Одну Собору Україну
Побачити їду в кісках
І жваво-своїх привірок.
Дав шото од у нас і кісок.

У. Яна.

(Повалиться з високу світа з ар-
хангелів й сіх Кірі.)

1-ий Архангел:

Слава вам ошче Параша!
Кіри і мач жваво
Висловити вам Україну.

сіх Кірі:

У що світану він
Приводку я на землю
Дати вам кака:
Рівну землю уїкати!
Точити, неволі! гута ривіт,
І кровю лопот вірочі
Свою на волю одрати!
(До 1-ого пластуна)

Тобі пластуни із Карпачу
Ось притор жваво-свої!
Хручавим Висловити буди!
Держа його високу й дивити
До Києва святого на Софію!
(До Євгена)

(Пластуни Осамемислових землі,

Сяк сурма боюмь для тебе,
Камінь жид до бою жид!
Хай її могутий голос
Поше увесь народний холос
Від Польска до Касій-Кавказ!
(До Андрия)

Тобі коначе знад Давира
Даво Мавста будажу й Трису
Владиміра Святого.
У твої руки власть кладу:
Веди, нікому, волюди!
(До всіх)

А всім вам разом кріси і мечі
Й напад останній мій:
До бою, за волю й могутість,
Ключе волюди, за собою,
Щоб у Києві там у Львові
І у Києві в Софії залуни

Ваші клич грімкий:
«Слава Україні!» — «Слава!»

Андриї до властурія:
Стати в рад! Поар!
До прости! Помість дай!

Всі
Круж світлий, осмуд врончю
Присягаю на знаки, що ти нам
дає;

Твій наказ на словеню!
Загнати грози гармати,
Полече рідима кривь порожа!
Пстане Україна Велика Собора!
І поклятися їй всі народи!

(Кієв)
22 січня

ПЛАСТ У КАРПАТСЬКІЙ УКРАЇНІ

Надзвичайний пластовий з'їзд

Після бурливих переворотів, що стрясли життям усієї Карпатської України, українська пластова організація розпочала в нових, відомих обставинах нове життя.

24 грудня 1938 року відбувся в Хусти надзвичайний пластовий з'їзд провідників та представників пластової організації.

Уступачка Команда здала свій своїй діяльності, після чого з'їзд ухвалив її повну обов'язковість. Краєвий антологіст Степан Пон-Пугач пропонує новий статут пластової організації, офіційна назва якої тепер: «Українська Пластова Організація України», скорочено: УПОРУ. Після дебати над новим статутом приступлено до виборів нової Головної Команди.

З'їзд одностайно вибрав Почесну Пластову Раду й Голову Команди.

До Головної Пластової Ради ви-

брано: протектор прем'єр Д-р А. Волошин, міністер Ю. Ревий, начальник мін. шкільництва А. Штефан, і дир. А. Ласкомоні.

На першій засіданні нової Головної Команди 27 грудня 1938 року розглянуто функції Команди команд членами так:

Почесний командир Д-р Володимир Бірчук, головний командир Степан Пон-Пугач, заступники командирів Д-р Б. Алашакан і Маруся Хитовичка, економічний референт проф. Ростислав Бірчаків, референт діяльності й організації Степан Пон-Пугач, референт виховання, креси й пропаганди Олександр Вистів-Гайдамака, референт вишколу проф. Михайло Небошняк, референтка ділової відділи Маруся Хитовичка, зв'язковий із «Карпатською Стригою» Олександр Вистів-Гайдамака, до Ревізійної Комісії вибрані: М. Штефан, Василь Смереків та Л. Кузьмінка.

Читайте, передплачуйте й поширюйте „ВАТРУ“!

ПЛАСТОВИЙ КУРІНЬ ІМ. МІХНОВСЬКОГО В ПАРИЖІ

Восени 1938-ого року повстав у Парижі український пластовий курінь ім. Міхновського, що поставив собі завдання продовжувати тут на еміграції світі традиції Українського Пластового Руху на Землях, де влада окупантів той рух криваво заборонила, згуртувати всю українську молодь у Парижі й околицях, поширити Пластові ідеї між найширшими колами української молоді на терені Франції, закладати пластові організації в усіх більших скупченнях української еміграції. — Це праця на зовні.

Внутрі в куріні, що ділиться на три гуртки — хлопчий «Крук», дівочий «Ластівка» й гурток новиків «Вовченята» — іде жива праця над самовихованням членів. Пластуни й пластуниці пригтовляються до 1-ого

пластового іспиту від проводом старших пластуниів і пластунок, що пройшли пластування ще на рідних землях.

На літо в часі вакансії Команда Куреня уладить разом з Пластовим Урядом Карпатської України пластовий табір у Карпатах, на який зможуть виїхати й пластуни з Франції. Команда Куреня просить Батьків, що хотіли б дати своїм дітям правдивий духовний і тілесний відпочинок на лоні чарівної природи рідних українських гір, аголошувати письменно своїх дітей (хлопців до хлопичого і дівчат до дівочого табору) у віці вище 10-ти років на адресу Редакції «Ватри» або «Українського Слова».

Оплати за табір і кошти дороги подається пізніше.

ЗАКЛИК

Усіх Пластуниів і Пластунок, де б вони не жили, запрошуємо отсим до співпраці в пластовому журналі «Ватра». Хочемо навязати тісний звязок з усіми Українськими Пластунами, тому радо будемо поміщувати на сторінках «Ватри» статті на теми пластової ідеології й пластового виховання, відступимо теж з великою приємністю місце для Пластуниів-поетів і літератів. Пластові Організації просимо надсилати нам дописи з свого життя й праці.

Взірцевий Пластун завжди й всюди старається ширити Пластові Ідеї!

Скобі!

Редакція «Ватри»

ЦІНА ЧИСЛА — 1 ФРАНК

PREMIERE IMPRIMERIE UKRAINIENNE EN FRANCE

3, rue du Sabot, Paris - 6^e